

Kapitola 12. problematické otázky

Předcházející část: Kapitola 11. stinná stránka společnosti

KAPITOLA 12

Problematické otázky

Jak je zjevné z analýzy funkce vědomí a jeho různých úrovní v lidské doméně, různé úrovně vědomí mohou být identifikované nejen kalibrováním, ale také charakteristikou samotného specifického pole. Ve společnosti může být tvrzení o pravdě jen úskokem pro zajištění hmotných zájmů a pravda může být objevená jen těmi, kdo sami jsou integrovaní, zkušení, vyrovnaní a moudří.

Neznalost zákona není žádná omluva u soudu ani neznalost pravdy nezabrání násilné smrti. Tato základní realita je poznatelná intuicí v moderní společnosti, ve které pátrání po pravdě je podstatou téměř každé veřejné diskuze a zpravodajství. Přežití není zabezpečené pomocí politického přesvědčování, sociologických teorií, vysoce emocionální demagogie, politické vlády elity nebo náboženského dogmatu. Schopnost poznat pravdu je potenciál v lidském vědomí a spojení záměrů vědomí všech lidí stejným směrem dodává intenzitu celkovému poli. Ve své intuitivní úrovni každý člověk ví, že pravda podporuje život a falešnost přináší smrt. V nukleárním světě je rozlišování pravdy nyní doslovnou, konkrétní, pragmatickou nezbytností. Cena popření nebo nerozlišování pravdy znamená být slepý a kriticky ohrožený smrtí a ničením (to jest Pearl Harbor a 9/11).

Problematické postoje a problémy

Zatrpklý	160	Anarchie	100
Nenávist proti Americe	160	Anti-náboženství/Bůh	135-180
Apologista	190	Ateismus	165
Podat falešné svědectví	60	Birchism, (John)	160
Obviňovat	180	Trest smrti (dospělí)	160
Trest smrti (dospívající lidé)	130	„Kauzy“	175
Teorie o spiknutí	180	Svárlivý	170
Oponující, tvrdohlavý	185	Kritičnost	120
Koncept „smrt bílého muže“	130	Očernění	185
Mravní zkáza, neřestnost	80	Neloajálnost k zemi	160

„nárok“	180	Křivé obvinění	160
Lehkovážné soudnictví	190	„Ghetto Lit“	90
Zášť	70	Nenávist od autority	120
Nevděčný	190	Urážka	160
Zastrašování sporem	150	„Levicový“ aktivismus	165
Liberationists	185	Vyvolávání sporů	140
„Udělat nepohodlí“	175	Záludná pomluva	135
“ Láska“ muže k chlapci	80	Misogyn	160
Narcismus	140	Kdo něco odmítá	190
Neofašismus	160	Nové pohanství	180
Skrblictví	190	„Uražený“	180
„Jedna křivda ospravedlňuje další“	100	„Otevřená společnost“	180
Paranoik	120	Nedůtklivý	185
„Politicky korektní“	190	Politická „elita“	160
Protagonista	190	„Protestní“ sebevražda	70
Soudní rozhodnutí (kolekt.) z 9. soudního dvora: Odvol. obrácená Nejvyšším soudem	185	Sekularismus	165
Pobuřování	105	Pobuřování maskované jako „umění“	135
„Senzitivní“	180	Přecitlivělost	190
Skeptik	120	Sociální mýtus	180
„Stupidní bílý muž“	130	Sociální arogance	155
„Nadřazený“ pohled	155	Zrada	80
Turner deník	130	Ultra-konzervatismus	150
Nevděčný	190	Victimhood (oběť)	130
Victimologie	160	Model oběť/pachatel	130-150
Hanobení legitimní autority	120	„Bílé lži“	190
Bílý rasista	160		

Všechno výše uvedené značí vše prostupující negativní trend, který podkopává

intelektuální integritu světa a jeho sociální výklad. Základní mýtus je, že být kritický (negativní) je „cool“, lepší, a představuje „inteligenci“ a proto představuje lepší kvalitu (kalibruje jako „falešný“). Kritičnost ve skutečnosti kalibruje v nízké úrovni, protože to je často výraz závidivosti, lakomství, malosti a vzdoru ze žárlivosti. Velkou osobnost lidé rozpoznají a mají k ní úctu a respekt pro její vlastnosti, ale osoba na nízké úrovni závidí takové rozpoznání z vnitřní duchovní hamižnosti. Nízce uvažující osoba nenávidí toho, kdo je chválený, jako závistivý žák nenávidí nejlepší studenty.

Kritičnost jako postoj je defekt, ne ctnost. Zralý člověk vyhodnotí a zváží všechny stránky záležitosti, ale nevkládá do nich negativní přecitlivělost. Spíše recenzuje, než očerňuje. Paradoxně očernění (úroveň 185) snižuje osobu kritika více než cílená zlá vůle. Rozdíl je v motivaci a záměru. Pravdivý kritik vyjadřuje ocenění, hodnotu a zásluhu a je proto „vyvážený.“ Ale nepravý kritik chce vypadat důležitě prostřednictvím snadných útoků.

Nízké kalibrování výše uvedeného ukazuje vážný odchod od integrované pravdy a službu narcistickým zájmům, a toto má za následek zkreslené vnímání a projektované nesprávné společenské výklady. Společným základem je protest ega, které se nechce vzdát své egocentrické, imaginární svrchovanosti, sebekontroly a racionality, které infantilní ego nesnáší a vidí je jako obstrukční omezení svého uspokojení. Všechny autority jsou odmítané a nenáviděné, a tak vzniká zkreslený dualistický paranoidní postoj pachatele a oběti, který je pak promítaný na společnost s vážnými sociálními důsledky. Ukázkový příklad je Karl Marx (úroveň 130), jehož paranoidní překroucení se stalo základem pro smrt mnoha milionů lidí z rukou Lenina (úroveň 70) a Stalina (úroveň 90), plus studená válka, KGB, američtí dvoustranní špióni a hrozba jaderné války. Marx pak žil ve filozofii Herberta Marcuse a filozofickém relativismu frankfurtské školy (podívej se na závěr této kapitoly). Také další extrémní a bludná teorie, teorie fašismu měla za následek masivní smrt a ničení světa ve druhé světové válce, neboť byla postavená na bludné propagandě a filozofickém omylu. Pravda přináší mír a faleš přináší válku, jak také dokládají kulturní války, které polarizují současnou společnost.

Odmítnutí racionality a integrované logiky (označené jako „nenávisť k vědění“) tvoří základy pro odmítnutí etiky a morálky. Toto podkopává podporu pro vyvážené a zralé způsoby chování, které vyvažují sociální anarchii a hédonistické excesy. Bez struktury a řádu je sociální chování jako lokomotiva bez strojvůdce nebo setrvačnicku a zhroutí se do chaosu.

Historicky, politický extremismus byl otevřenými dveřmi pro revoluce a uchopení moci extrémními křídly, které byly posílené odpůrci dřívějších excesů. Již Buddha varoval před dvěma a půl tisíci lety před extrémem a nabádal držet se vyvážené „střední cesty.“

Protože vnímání ega je dualistické, snadno se stane paranoidním, což je substruktura všech politických extrémů, ať levých nebo pravých. Jak je uvedeno výše, hlavní chyba je, že ego je dualistické, má zkreslené vnímání, vidí všechno z hlediska modelu pachatele a oběti (úroveň 130).

To vyvolává nenávist a produkuje strašáky, kteří jsou pak vystavení zlehčování, zlé vůli, nenávisti a útokům (například: Amerika je " velký Satan" nebo „politický džihád“ v současné nenávistné protiamerické kampani. Nešťastnou cenou pro prezidenta nebo vůdce země je to, že jeho osoba se pak automaticky stává cílem pro paranoidní projekce osobní rozladěnosti, stejně jako opoziční strana, která hořce očekává jeho pomstu pro imaginární, nafouknuté „křivdy“ a proto rozvíří kampaň obviňování, pomluv a propagandy.

Ziskem těchto problematických postojů je zvětšená přitažlivost na základě emocí, kterými se ospravedlňuje výsměch etice, rozumu a logice. Toto má za následek populární vnímání označené jako „politicky korektní“ nebo „extrémistické,“ které je slabošskou afektovaností narcistického lživého zplnomocnění cestou umělé inflace ega, které chce být povzneseno nad ostatními. To je anti rovnostářské, je to pózování ve veřejných médiích a hledání pozornosti. Souhrnně, lidé s tímto narušeným vnímáním žijí v „pozměněné realitě“ (Pitts, 2004), která rychle ztrácí svou počáteční přitažlivost a stává se pasé, protože rychle mizí její módní punc.

Pomluva kalibruje velmi nízko kvůli záměru, kterým je úmysl zranit. (Svoboda projevu je dvousečný meč, který sráží také pomlouvajícího.) V normálním životě poskytuje rozum nápravnou rovnováhu. Odvolávání se na „populární“ postoje a slogany má za účel, aby se člověk zdál být *obeznámený* a byl chápán jak bytost, která patří mezi „elitní“ celebrity s jejich mlčky předpokládanou výlučností. „Příčiny“ jsou široce populární kvůli okamžité inflaci ega a veřejnost je bombardovaná nekonečnou a naléhavou propagandou, přesvědčováním, emocionalitou, výběrovým dotazováním, pseudovědou a zmanipulovanými statistikami. Odtud pocházejí všechny druhy Orwellovského „práva“, stejně jako sentimentální protestující, „zdravotní policie,“ „jazyková policie“ a tak dále.

Paradoxně opravdová elita je společnosti neznámá a vyhýbá se publicitě a celebritám. Žije v privátních enklávách a patří do klubů, o kterých média neslyší. Tito lidé se vzájemně poznávají podle subtilních znamení a příznak je rychle objevený dokonce i z jednotlivého letmého pohledu nebo intonace. Charakteristikou této společenské třídy je prostota a úplnost. Nikdo z nich nehledá zisk, odsouhlasení nebo rozpoznání a statutu celebrity se vyhýbají. Pocit naplnění má za následek spokojenost, která vychází z vnitřku.

Kdokoliv může mít skutečnou, pravou „třídu“ jenom akceptováním toho, čím jsou, v kterémkoli okamžiku nebo úrovni života. Skutečnou třídou je míněna „pravá.“ Svět miluje skutečně pravé číšníky, klienty, herce, sportovní hvězdy, taxikáře a pravdivé celebrity (například, Satchmo (Louis Armstrong), Clark Gable, Spencer Tracy, Knute Rockne, Ronald Reagan, atd.). Lidé, kteří se cítí naplnění, jsou „dobrá třída“ a získávají uznání ne pro své postavení nebo popularitu, ale pro svou integritu a kuráž být „kým jsou“ a tak jsou plně lidští.

Sofistika

Porozumění tomu, jak se bludná sofistika rozmnožuje od století ke století, je poskytnuté dvěma koncepty:

1. Zranitelné vědomí v úrovních 130-195 charakterizuje velké procento světového obyvatelstva v každé generaci, tj. rozložení křivky učení jako důsledek vývoje vědomí.
2. Šíření nebo trvalost myšlenky pomocí klíčového termínu, konceptu nebo slova je technicky nazvané „meme“. Základní kvalita meme je, že jako počítačový virus je sebe propagující, napodobující a má přitažlivé image. Neustálým opakováním a četností dostane myšlenka význam nebo status a proto bývá přijata za axiom a žije úspěšně dále. Richard Dawkins vytvořil termín „meme“ v knize *The Selfish Gene* (Dawkins, 1989, 1992).

Ústřední idea meme je, že inklinuje k opakování a nápaditému podrobnému zpracování a tak příběh v průběhu času roste a hromadí sugestivní zápletky. To je jeden faktor pozitivní kulturní změny stejně jako trvalost pověry, zlá propaganda a klamy, jak jsou propagované klevetami, médii a také Internetem, který stal se největší knihovnou klamů a dezinformací v historii. Memes také mohou být zárodečné, konstruktivní koncepty, které jsou zkráceným výrazem pro kulturní hodnoty. Jejich studium je nazývané „memetics“ a má sociologický význam (Csikszentmihelyi, 1993; Beck a Cowan, 1996).

Lidstvo má štěstí, že Josef Goebbels je mrtvý, jinak by byl Internet zaplavený propagandou Far Right tak, že procento klamů by převyšovalo dokonce současnou úroveň 65 procent. (V současné době je na něm víc než pět tisíc „nenávistných“ webových stránek.) On byl odborník v rozšiřování memes a jejich přestrojené nenávisti. Stejnou techniku nyní používají extremističtí političtí útočníci organizovaní a financovaní od Far Left (O'Reilly, 2005) k šíření nepravdivých příběhů na sítích „bloggerů“.

Negativní memes jsou pečlivě řemeslně překroucené důvody, které skrývají základní motivační síly zlé vůle pro sociální rozpad a inscenují protestní demonstrace, které jsou údajně spontánní a pravé, ale jsou ve skutečnosti odborně expertně řízené v 75 procentech času. Ony jsou navrženy k tomu, aby ovlivňovaly naivní a lehkověrnou veřejnost stejně jako média. Komunistická strana se učila tuto techniku o století dříve. Stejné principy manipulace s davy se užívají dnes pro různé druhy údajných „příčin“. Existují tisíce lidí, kteří jsou závislí na vzrušení z protestů pro jeho vlastní příčinu. Realita nebo pravda je zde ve skutečnosti irelevantní.

Problém „spravedlivého“ a „nespravedlivého“ protestu nebo revoluce je velký komplex a adekvátní popis by vyžadoval velký text, který by zahrnoval výzkum subjektu, včetně historických příkladů, mravní a etické principy, filozofické, duchovní a náboženské aspekty, zákonná opatření, politické zhodnocení, okolnosti a záměry všech stran s tím spojených, a jejich kultury. Vnímání také podléhá iluzi a překroucení nebo dokonce klamu (Bittner, 2004). Rozlišování bojovníků za svobodu (úroveň 200) od teroristů (úroveň 30) je v kapitole 16.

Sokrates učil, že všichni lidé hledají jen „dobro“, ale neví, co dobro ve skutečnosti je (například okamžitý a materiální zisk ega chápaný jako „správný“,

nebo dlouhodobý duchovní růst). Tak rozlišení a kalibrovaná úroveň vědomí každého rozhodnutí představuje shodu s karmou, záměrem, vlivem komplexu nejbližšího pole a další známé a neznámé faktory. Pozdější kritiky mají sklon k chybě z důvodu porovnání skutečného a hypotetického stavu. Dokonce zdánlivě integrovaný záměr někdy může mít za následek sociální pohromu. („Ve své době se to zdál být dobrý nápad.“)

Zatímco přibližně 90 procent (podle kalibrování) veřejných projevů sociálních protestů jsou v první řadě motivovány zromantizovanou přehnanou ješitností, zbývajících 10 procent zahrnuje integritu záměru, správné vnímání a interpretaci všech faktorů, a ospravedlnění založené na potvrzených faktech a ne jen na názorech ovlivněných emocemi. Jestli je ospravedlnění založené na propagovaných klamech, pak vzniká chyba. A to není mravní a spolehlivý základ pro jednání.

Každá revoluce má svou racionalizaci a rétoriku a je přitažlivá pro určité segmenty společnosti. Každé ego si rádo myslí, že se účastní „vznešené věci,“ zahrnující barbarství, invazní hordy, náboženské bojovníky, pumové útočníky, sebevražedné teroristy, atentátníky školní mládeže a tak dále.

Američané rádi citují Revolutionary War (Revoluční válku) a Declaration of Independence (Vyhlášení nezávislosti), stejně jako příklad Ježíše Krista odůvodňuje situace v pozdější moderní době příkladem bostonské Tea Party. Nicméně taková obdoba se dá zřídka použít. Nenásilné protesty měly stejně úspěšné výsledky (například, Mahatma Gandhi, Nelson Mandela, atd.).

Existuje rychlý, jednoduchý způsob jak diagnostikovat velmi složité situace použitím „analýzy kritického bodu“ (Hawkins, 1995). Ten identifikuje jádro „atraktantového pole“ celkově, celkovou situaci o mnoha faktorech, vytáhne ústřední základní myšlenku a obejde se bez argumentů, klamu, přecitlivělosti a záminky. Jádro pravdy složitého komplexu odhaluje po diagnóze základní záměr. Například záměr nukleárního programu Spojených Států má celkovou úroveň 460. Aktuální záměr nukleárního programu Íránu má úroveň 170-190 (prosinec 2004). Z mapy vědomí se základní motiv odhaluje sám. Úroveň 190 ukazuje pýchu, status, a tak dále („připojení k nukleárnímu klubu“). Kritický bod analýzy tak je jako laserový paprsek, který proráží maskování a vytáčky politického řečnictví a nesportovního chování.

Aplikace této základní diagnostické techniky na mezinárodní vztahy a na prevenci války, spolu s jejími důsledky pro přežití je vysvětlená v kapitolách 15 a 16. V běžném životě rychle odhaluje podstatu a jádro problému a lze ji použít i pro četné komplexní sociální otázky.

Protože síla svobody pochází z takových zdrojů, jako je integrita a pravda, ostražitost je jejím zabezpečením. Proto neintegrované postoje, navzdory jejich popularitě, nemohou být omlouvané jako neškodné a zametené pod kobereček, zatímco moudrost říká, že „pokud nejste liberální, když jste mladí, nemáte srdce, ale jestli jste ještě liberální, když jste starší, tak nemáte žádnou hlavu.“ Co axiom neříká je to, že mezitím se napáchá hodně škod a miliony lidí zemrou. (Trvá generace, než se klamy marxistického komunismu, totalitářství, fašismu nebo

náboženského fanatismu zhroutí.) Proto je třeba socio-politické „ismy“ a jejich ospravedlnění pečlivě přezkoumat.

Z předchozího schématu je znát, že emocionální řečnictví je skluzavka k sociálním protestům, k demonstracím a k davovému násilí, a potom k protestnímu žhářství a k bombám. Dokonce i Matka Theresa odmítla „protiválečné“ přehlídky. Ona pochopila a zastávala výrok, že „protiválečný“ není stejný jako pro mírový (například anti – vanilka není pro – čokoláda).

Je lepší uspět než „vyhrát.“ Pařížské enkláva expatriotů v posledním století způsobila v literatuře a v umění sociální pokrok a opravdu větší svobodu vyjadřování a tvořivosti. Společnost je citlivá na tvůrčí inovaci a inspiraci z nových objevů. Není nezbytné napadnout a pomluvit staromódní kuchyňskou ledničku aby se mohla vyměnit za novou a moderní.

Problematické filozofie

„Akademické levičáctví“	180	Afrocentrismus (rasismus)	180
Anarchismus	100	Ateismus	165
Autoritativní režim	180	„Kritická teorie“ (Marcuse)	145
Deconstructionism	190	Démonizovat	80
Dialektický materialismus	135	„Účel světí prostředky“	120
Gnozeologický relativismus	190	Eugenika	105
Fašismus (Sekulární)	80	Fašismus (Teokratický)	50
Fašismus (Islámský bojovník)	50	Feministická politika (Sexismus)	185
Nenávist	70	Hedonismus (požitkářství)	180
Obrazoborectví	175	Nezodpovědnost	195
„ism“ (přípona)	180	Libertanismus	180
Misanthropie	180	Nihilismus	120
Pacifismus	185	„Bojovník za mír“ (Politicalization)	180

Filozofické teorie:

Baudrillard, Jean	175	Caputo, John	185
Chomsky, Noam	135-185	Da Lauze, Gilles	190
Darrida, Jacque	170	Foucault, Michel	190

Husserl, Edmund	195	Luci	Irigary,	155
Kristeva, Julia	150	Fritz	Kuhn,	195
Lacan, Jacques	180	Lyotard, Jean – Francois		185
Mandžu, Rigoberta	180	Marcuse, Herbert		150
Karl Marx,	135	Popper, Carl		185
Sartre, Jean – Paul	200	Singer, Petr		195
Vidal, Gore	180	Zinn, Howard		200

Politický:

Left Far	135-195	Krajní pravice	135-195
Pravicově radikální extrémisté	80	Radikálové Far Left (levicoví)	80
Revolucionář	100	Relativismus	185
Reakcionář	155	Populární sociologie	165-210
Populismus	200	Protagoras (Starověké Řecko) 190	
Rasismus	110	Řečnictví	180
Nemilosrdnost	180	Pomluvy	75
Sociální relativismus	185	Sofistika	180
Syncretism	195	Teokratické totalitářství	50
Potupa	75	Xenofobie	185

Vina: Filozofie, psychologie a politika paranoi, nenávisti a války

Protože historie opětovně ukázala, že pero je mocnější než meč, je rozhodující určit úroveň pravdy převládajících filozofií, doktrín a systémů víry, které se často naivně papouškují a popularizují, protože je stylové *být informovaný*. Toto apeluje na narcismus, tedy na inflaci ega, které chce být nadřazené a „zvláštní.“ V jejich účinku na společnost jsou skryté chyby, jako je skrytá zlomyslnost, která má za následek katastrofu (například, marxismus sám stál životy desítek milionů lidí). Klamy propagované akademickým světem, uměním a médií nahrazují ověřitelnou pravdu sofistickou a koncepčním relativismem.

Záměr a hlavní cíl relativistických filozofií je zdiskreditovat intelektuální a filozofické základy, ze kterých povstávají ohromné výhody pro moderní svět: věda, antibiotika, elektřina, doprava, hygiena, výroba potravin, etika, morálka, zákon, ústava, občanská práva a ekonomika. Nedávní francouzští intelektuálové, kteří byli

primárním zdrojem filozofického poklesu, kalibrují jako skupina v úrovni 180-190, která je *daleko pod* intelektuální platností, mnohem méně než je její znamenitost (úroveň 460).

V Americe byl primárním zdrojem bludné sofistiky vliv a spisy Herberta Marcuse (úroveň 145), které byly založené na marxistické dialektické a dualistické chybě, která měla za následek akademické a Hollywoodské vyhlášení „newspeaku“ (novoreč – převzato z Orvella 1984), politickou korektnost a elitářství. Teorie Marcuse se nazývají „kulturní marxismus“ (Flynn, 2004).

Mezi základní ideje Marcuse patří:

1. Svoboda projevu by měla být kontrolována (a odstraněny konzervativní důvody, logika nebo etika).
2. Svoboda je totalitářství.
3. Demokracie, etika, pravda a morálka jsou diktátorské.
4. Fikce a fantazie jsou pravda; realita je falešná.
5. Násilí je nenásilí. To je OK proti vládě a předpisům.
6. Lži jsou OK, jestliže se podřídí ideologii.
7. Kritická teorie (úroveň 145) dekonstrukce rozumu a jeho totalitního omezení.
8. Mnohotvarý sex je lepší než práce (anti-kapitalismus).
9. Smyslové uspokojení by mělo být primární etikou.
10. Věda je represivní politický proces.
11. Účelem vzdělání je indoktrinace.
12. Všechny menšiny jsou oběti.
13. Kulturní marxismus je nadřazený rozumu, etice a morálce, které jsou represivní.

Jak je zřejmé z výše uvedeného, ústředním ohniskem této filozofie je dětské, narcistické ego, jak sídlí ve Freudově primitivním „Id.“

Složitosti „relativistické“ intelektualizace skončí jako stonožka, která po otázce „která noha jde za další,“ spadne naznak do příkopu. Přinejlepším, relativistická rétorika o postmodernistickém dekonstrukcionismu, rekonstrukcionismu a podobných teoriích by nestála za pozornost, jak se píše v Lewis Carrollově *Alice in Wonderland* (Alenka v říši divů, úroveň 420) , že „slovo znamená právě to, co já říkám, že znamená, nic více a nic méně.“ Kapitola 7 v Carrollově velkém klasickém díle ilustruje základy pro zmatek aktuálního socio-politického filozofování, které ve skutečnosti zvětšuje problémy, které má vyřešit, například nyní důvěrně známé „nepředvídané důsledky“ vadných sociálních a politických teorií (Charon, 2004).

The Mad Hatter's Tea Party Amoralität as the Morality of Non-morality

Je aktuálně módní (a výnosné) vylíčit nesprávně integritu a napadnout ji se sarkasmem a hanobením. Tento trend silně vyjadřují extremističtí úvodníkáři, spisovatelé, filmaři a hledači celebrit, kteří hledají status pomocí polemizování.

„The Howard Sterns“ (lidé v show televizního moderátora) mají nenasytný apetit, aby byli vidět a dostali veřejnou pozornost. Oni jsou ochotní obětovat pravdu a integritu pro odměnu narcistickému egu, pro falešný pocit důležitosti, s jeho iluzí o posílení svého postavení (Howard a Clark, 2004). Být na titulcích je opojné a vyhledávané za jakoukoliv cenu, zvláště když se pateticky objeví v mainstreamu. Podporované cíle jsou tradiční americké standardy morálky, etiky a osobní odpovědnosti. Rétorickými excesy a zřeknutím se logiky, důkazu nebo rozumu může být každá reprezentace integrity zdeformovaná a představená jako loutka pro chytrý útok. Jelikož je Božství konečný symbol pravdy a integrity, Bůh a spiritualita, náboženství nebo dokonce věda a historické pravdy jsou nepřítel.

Politický útok na integritu, který je hlučně pseudomoralistický, je založený na nejvíce křiklavém podvodu, že morálka je nemorální. „Spravedlivé rozhořčení“ politického polemizování (obvykle kalibruje v úrovních 130-180) je rozněcováno veřejnými příklady zodpovědné integrity, a proto je na ně útočeno se záměrem je diskreditovat. Jevy jsou často vytrhávány ze souvislostí a podrobovány historickému překroucení.

Politici extrémisté, kteří kalibrují hluboko pod 200, mají neomylné oko pro integritu, a proto jejich vybrané cíle charakteristicky kalibrují velmi vysoko. A seznam cílů pro nenávisť a zlehčování je jako „Kdo je kdo“ v úrovni intelektu.

Politická a filozofická kritika a zaujaté odsuzování jsou výhradně založené na mravokárných předpokladech, proto popření reality mravní pravdy odstraňuje všechny základy pro opozici k tradičním hodnotám. Nelze napadnout morálku z morálky amorálnosti. Proto všechny takové postoje kalibrují hluboko pod úrovní pravdy 200. Tady mizí každé odůvodnění pro politickou nenávisť a odhaluje se, že takové chování je v podstatě výrazem poruchy osobnosti spojené se ztrátou testování reality. Psychiatricky jsou klasifikované jako opoziční, vzdorné nebo narcistické poruchy osobnosti (Americká psychiatrická asociace DSM IV).

Primární cíle sporných politických útoků kalibrují hodně nad 200 (od 355 až do nekonečna, průměr je v úrovni 455). Tak tento konflikt není docela politický, ale představuje sociální srážku kolektivní úrovně pod 200 s těmi nad 200, tedy mezi emocionální nižší myslí s logikou a rozumem, které představují vyšší mysl (podívej se na kapitolu 14). To také vyjadřuje nepřítelství méně vyvinuté mysli k samotné erudici. Základní fantazie je v tom, že útokem mohou být úrovně vyrovnány, je průhledně bludná, neboť účinky pravdy a integrity pocházejí z jejího nelineárního zdroje, který je imunní.

Falešnost může být racionalizována, ale představuje jen sílu (přesvědčování, emocionalitu), ke které je pravda, jako gravitace, vnitřně imunní. Zatímco emocionalita může rozptylovat, pravda tiše přežívá, protože síla si vynutí dohodu, zatímco pravda, jako gravitace, existuje sama o sobě a její zákony jsou nedotčené.

Klam filozofické a akademické diskreditace racionality a inherentní řád logiky a pravdy byl odhalen dvěma demonstracemi. První byla slavná výroba počítačového programu fiktivní eseje „Postmodern Essay Generator“, a druhým byl notoricky známý „Sokal Affair,“ ve kterém fyzikové psali pavědecké články vytvořené z čirých

nesmyslů, ale s použitím efektního názvosloví, a které byly zveřejněné v *Social Text*, v publikaci Duke Univerzity (detaily jsou na Internetu).

Konečný výsledek „otázky autority“ je regrese nezralosti. Očernění vědy je přinejlepším intelektuální póza, neboť nikdo nechce relativistického automechanika nebo mozkového chirurga, který operuje v úrovni vědomí 180-190.

Zdrojem filozofického omylu bylo nedocenění „postmodernismu“ a dalších intelektualit, které byly smysluplně platné, když se aplikovaly na *umění* (Stravinsky, Picasso, Dali) nebo na studium sémantiky, ale byly hrubě nepřiměřené, když se nesprávně použily ve světě rozumu, sociální reality, přírody nebo duchovní reality (například se podívej na Olsonův *Zen and the Art of Postmodern Philosophy*).

Neschopnost odlišit kantovské kategorie nebo úrovně abstrakce má za následek nahrazení striktně dialektických požadavků vyššího intelektuálního myšlení a logiky emocionalitou a zbožným přáním. Když se rozbije separace mezi úrovní abstrakce a hmotnou úrovní, nastane zhroucení mezi *res interna* (mentalization) a *res externa* (svět jaký je) a má to za následek zmatek, nepořádky a zbavení způsobilosti (jako u schizofrenie). Charakteristický znak vyšší mysli a zralosti je schopnost rozlišit mezi realitou a emočně motivovanou fantazií. Zatímco všechna porozumění komunikaci sebou přináší hermeneutiku (tj. výklad), výklad sám je založený na logických premisách a pravidlech sylogistické logiky na rozdíl od emocionality.

Úspěšné začlenění rozumu, vědy a logiky s duchovními, osobními, humanistickými a ekologickými problémy je dobře demonstrováno na rychle rostoucí části obyvatelstva ve Spojených státech amerických (je odhadována na přibližně 25 procent) označované jako „kulturní tvůrčí“ (Ray a Anderson, 2000). Je popsána jako „hnutí se srdcem,“ její celková filozofie překračuje tradiční politické postoje a nebojuje s nimi. Tím se vyhne postoji „čokoláda versus vanilka“ nebo dokonce „čokoládu nebo vanilku“ a místo toho si vybere čokoládu a vanilku. Toto hnutí, které celkově kalibruje v úrovni 335, zahrnuje integritu a optimismus, s důrazem na růst a zodpovědnost v duchovní a osobní sféře, stejně jako v sociálních a ekologických otázkách.

Po přezkoumání se základní chyba argumentů vztahuje, dokonce podle nejvíce vážených intelektuálních zastánců anarchie, na ignorování základních postulátů a pravidel logiky známých jako „nonsequitur“, „post hoc ergo propter hoc“, „dokazování v kruhu“ a „nerozdělený střed.“ Tak jsou předpojaté názory citované jako údajně podpůrné důkazy, takže výsledek je jako domeček z karet, například: Amerika je zlá, protože její vláda je zlá, protože její politici jsou zlí, protože kapitalismus je zlý, protože zisk je zlý, protože ... a tak dále. Výsledný paradox je to, že v tomto procesu se anarchie sama stala totalitní vládnoucí silou, které se otrocky posluhuje. Anti-autoritativní režim je nová totalitní „autorita“, a dotazování se zvrhne v obrazoborectví (úroveň 175). Úspěch je zesměšňovaný a viktimologie je podporovaná, protože role oběti se sebou přináší falešný pocit posílení vlastního postavení, důležitosti a „nároků“.

Sebe porážející dilema zdlouhavého intelektualismu je, že celá příroda, včetně zvířat a lidské společnosti, je vyjádřená jako forma, která představuje zhuštěnou informaci. „Význam“ formy je odvozen od interpretace vztahu pozorovatele, který je postupně promítán pozorovatelem na pozorovaný jev. Záměr předurčuje obsah toho, co je nalezeno (jako například vyhledávač v počítači), který potvrzuje původní postoj. To je naivní proces.

Analýzou bude objevené, že běžný termín „vztah“ je sám iluze, která pramení výhradně v mysli pozorovatele. Je to svévolné hledisko sestavené výběrem toho, co má být srovnáváno (to jest mentalization). Vyberou se dva body jako duševní ohnisko a pozornost magicky nemění co je „tam venku“ ve „vztah“, právě tak jako hvězda, kterou si vybereme na obloze a díváme se na ni, nezpůsobuje konstelaci v souhvězdí, aby byla realitou na obloze. Spojení dvou bodů je imaginativní a všechny „konstelace“ jsou v představivosti pozorovatele. Ony nejsou fakta o astronomii, ani nejsou realita jako *res externa*, to jest příroda. (Podívej se na Hawkins, 1995, *Moc versus síla*, kapitola 19.)

Celá struktura a vnímaný vztah může proto být libovolně viděný z nějakého bodu, který si člověk zvolí. Vnímání je tak spojené s projekcí a život je viděný jako Rorschachův test. Politika toho, co je základním způsobem jen mladická rebelie, je jazykově rozumující racionalizace k tomu, aby udělala požadavek na serióznost. Z nezralého hlediska je všechna integrovaná pravda a moudrost viděná jako rodičovská pozice. Jestli politické, sociální intelektuální postoje vyplývají z takového ověřitelně nadřazeného diskurzu, pak by kalibrovaly v úrovni 130 až 190, protože odrážejí segment společnosti, která kalibruje v této úrovni nebo dokonce ještě níže, která se značně spoléhá na další defekt rozumu nazvaný „účelové“ uvažování, které předpokládá, že se věci vyskytnou, aby se dosáhlo nějakého údajného cíle. To je také defekt biologické vědy. Ve skutečnosti se všechno vyskytuje výhradně z důvodu, že potencialita se stává skutečností, aby mohla naplnit svůj vlastní vnitřní design, například bohatí nezbohatli proto, aby mohli utlačovat chudé. Ve vývoji jsou některé druhy stejně jako jejich jednotliví členové prostě zběhlejší.

Ježto duchovně historicky stejně jako kalibrováním představená nejvyšší pravda je k dispozici člověku, integrované písemnosti obsahují prověřené pokyny. Tak se v Přísluvích opakuje vážné varování, aby se nedovolilo moudrosti nechat se svést „hezkou ženou sofistickou, která našeptává do ucha.“ Pravdivá povaha skrytého dravce pod beránčím rouchem je otevřeně odhalená ve svých projevech nenávisti, potupy a hanobení. Je významné, že filozofie Left Far (Popper, Chomsky a další.) jsou nepochybně ateistické.

Všechny teorie, které démonizují úspěch, velké společnosti a zemi, jako je Amerika, jsou příklady dualistického myšlení, založeného na klamném modelu pachatel a oběť a na zevních „příčinách“ (démonizovaných) bídných podmínek. Proto je „příčinou“ chudoby bohatství nebo kapitál, a Amerika je zlá příčina světové chudoby a tak dále. Všechny takové postuláty ignorují historickou realitu, že války, chudoba, krutost a hladomor existovaly před objevením Ameriky nebo dokonce kapitalismu.

Jestli je příroda základem pozemského života, pak z jakého aspektu všechno to

„bezpráví“ vyvstává? Život sám je konečná souvislost a síla, kterou se vývoj rozvine „nefér“, jako korek v moři, dokonalost automaticky dosáhne vrcholu. Nejsilnější lev dominuje; nejchytřejší mořský ježek přežívá. Nejelegantnější chobotnice se stává největší a nejrychlejší běžec vítězí v závodě. Politické chvástání o skutečných zákonech života je emocionální a dětinské a stěží představuje ospravedlnění pro pokusy svrhnout realitu (která je v každém případě). Tvoření je různorodé a veškerý život je vyjádřený v nekonečných změnách a každá kvalita je vyjádřením v kontinuu.

Ego je dualistické a má sklon upadnout do iluze „zevní příčiny“, která vysvětluje události, místo aby si uvědomilo, že všechno se manifestuje uskutečněním potenciálu celkového pole a záměru (cestou volby). Aby se vyhnulo zodpovědnosti, ego projektuje dualistické rozštěpení na svět a tím věří, že vidí pachatele a oběť jako „tam venku“. Toto ospravedlňuje nenávist a paranoii, která se pak vychrlí jako hanobení, pomluva a démonizování. Nenávist potřebuje cíl, a proto vytváří strašáka jako „nepřítele.“

Třebaže kultura nenávisti se skrývá v rouše beránčím jako návnada simplicítní idealizace, její skutečná přirozenost je vystavená vlastním sklonům a stává se novým utiskovatelem. Můžeme snadno pozorovat, že organizovaný pokus zdiskreditovat morálku, etiku a duchovní realitu se pak sám stává novým systémem „etiky,“ „mravních požadavků“ a útisku (Bruce, 2003), se skutečnou *cenzurou* učebnic a knihoven, která je založená na politické ideologii, ale současně bizarně vyučuje šestileté děti o podrobnostech sexuálních deviací, jako je Krafft-Ebingova *Psychopathia Sexualis* (1886, 1999).

Překroucení ověřitelných integrovaných pravd vede do sociálních absurdností, které vystupují jako ukázky kulturní a mravní slabomyslnosti vynucené donucováním a hrozbami. Ve „jménu svobody“ je slovo „Bůh“ nelegální (tolik pokud jde o První dodatek „Svobody projevu“). Školní ředitelé zakazují vyučování Vyhlášení nezávislost, protože se odkazuje na Stvořitele (který není ani vyslovený jako „Bůh“). Další školy nedovolí vyučování, proč nebo komu poutníci slavili Díkuvzdání (dokonce i když je to historický fakt). Další škola má „cross-dressing“ den (den transvestitů) a výroční vánoční stromek v národní budově Kongresu nemůže být nazvaný „Christmas“ strom (svoboda projevu?).

Veřejné ukázky symbolů všech náboženství jsou dovolené v dalších oblastech, pokud nejsou křesťanské. V další společenské oblasti jsou organizace, které se věnují touze dospělých mužů po chlapcích, tedy pedofilii, legální, ale Boy Skauts (skauti) nejsou. Dokonce incest nyní hledá schválení prostřednictvím filmů, a kriminální a drogově závislé osobnosti jsou mediální ikony. Pobuřování se také stalo jenom „svobodou projevu“ stejně jako pomluva a falešné svědectví.

Zatímco všechno výše uvedené je tragikomické, vážnější je hanobení policie a výkon práva a pořádku, například je zastavený podezřelý nákladák a je zjištěno, že vezl tři tuny marihuany. Zatčení je později prohlášeno za nelegální, protože řidiči byli černí (proto svévolné „rasové profilování,“ ke kterému ale nedochází, jestliže jsou policejní důstojníci černí a zločinci bílí). V televizních zprávách této „svobodné společnosti“ je voják, který v zápalu bitvy střílí na nepřátelského

bojovníka, který hraje mrtvého brouka, vystaven kritice a hrozí mu vojenský soud. Zároveň armáda láká mladé muže, aby sloužili své zemi.

Z hlediska teologie, náboženství, duchovna, etiky, rozumu, morálky, filozofie, tradice, historie a běžného smyslu pro zralost jsou výše uvedené popsané sociální postoje příkladem toho, co je klasicky označené jako „Luciferské obrácení,“ v kterém jsou dobro a zlo převrácené. V historii bylo toto beránčí roucho znamením pro objevení se a vládu „Satana,“ znamenající násilí, podvracení božství, největší masové krveprolití terorismem nebo válkou. Takový postup byl zobrazený v pádu největšího impéria, jaké kdy svět vůbec viděl, svaté říše římské. Stejný proces postihl jak dřívější i následující říše, byzantskou a arabskou, otomanskou i Attilovu říši Hunů.

Liberalismus sice vylučuje náboženský teokratický útisk, avšak ten je jenom nahrazen sekulárním útlakem, který je stejně destruktivní pro pravou svobodu, jak je prodiskutované v kapitole 13.

Ve svobodné společnosti by mohl občan svobodně diskutovat o *Lady Chatterleys Lover* stejně jako Bohu nebo o Dni díkůvzdání, o dopadu Krista, Mojžíše nebo Muhammada na historii a civilizaci. Obrácení pravdy a její pokles ukazuje na kulturu, která legalizuje dětskou pornografii, ale zakazuje zmínku o Bohu nebo náboženství jako akademické studium. Je nečestné křivit pravdivou historii a její význam jako pokus o proselytismus (obracet lidi na jinou víru). Další snahou by mohlo být vyloučení všech papírových peněz, na kterých je napsáno „V Boha věříme“, protože to vyvolává nějaké neurotické „nepohodlí“. Je důležité se ptát, zda by patologické duševní stavy, jako je diagnosa poruchy osobnosti, měly být uzákoněny jako norma. Je psychopatologie adekvátní model pro legislativu?

Člověk může mít pochopení pro pokusy o destigmatizaci lidských vad nebo neštěstí lingvistickou a sémantickou manipulací, ale stinnou stránkou klamu je překroucení. V šedesátých letech byly příkladem sofistiky „dekonstrukcionismu“ úsilí a spisy psychiatra Thomase Szaze, který se snažil zdiskreditovat zdravotní stav označený „duševní choroba“ a nazval ho „mýtem.“ „Sémantický“ termín míní právě to, co definuje (*res interna*), ale co bylo přehlédnuté v redefinici dekonstrukcionismu je, že termín se také odkazuje na ověřitelná fakta (*res externa*). Předstírání, že duševní choroba je výhradně sémantický „mýtus“ (úroveň 160) mělo katastrofální následky.

Klinicky předpokládané „mýty“ schizofrenie, deprese, ADD, ADHD, mánie, epilepsie nebo bipolární poruchy (*maniodepresivita*) zmizí po nasazení léků. Symptomy se vracejí, pokud se léky přestanou podávat. Tedy jestli klinické podmínky, které existovaly ve všech populacích po celou historii, byly jen „mýty“, nedaly by se ovlivňovat léky. (ADHD souvisí s množstvím času, po který se dítě dívá na televizi ve věku do tří let. Sledování televize zasahuje do okruhů neuronových procesů a do genetiky.)

Dekonstrukcionismus je skutečně nihilistický v tom, že to popírá jak zkušenostní realitu (to jest historii, holokaust, atd.), stejně jako ověřitelnou *res externa* a tím zdlouhavě popírá své vlastní premisy (dialektické, to jest chyba v míchání

úrovni). Význam je odvozený ze struktury a definic, bez kterých společnost degeneruje, stává se beztvářá a život se stává nicotný v hledání senzací. A společnost bez intelektuální, mravní nebo etické struktury a disciplíny se nestává svobodná, jak mlčky předpokládají sliby dekonstruktivního relativismu, ale místo toho degenerací upadá do chaosu, občanských nepokojů a infantilního chování. Celá dekonstruktivistická teorie je jako předstíraná dětská hra. Její absurdnost je doložená studentskými pokusy použít ji v seriózní publikaci, jako je *The Economist*, který satiricky popisuje takové pokusy v článku „Kapitalistická sexistická prasata“ (prosinec 18, 2004).

Jisté lidské stavy jsou stigmatizované neznalostí. Léčbou je výchova a vzdělání, a ne předstírat, že takový stav neexistuje nebo je jen lingvistickým pojmem. Při „předstírání“ je naivní věřit, že tyto stavy jen tak zmizí, když se nebudou dále rozeznávat a pojmenovávat. Duševně nemocní lidé byli vystrčeni z nemocnic, aby bloudili ulicemi a skončili ve vězení nebo spáchali sebevraždu s drogami a zločinem. Duševní nemoci „neodešly pryč“, když byly jinak pojmenovány jako „alternativní životní styl.“ Současné zpolitizované eufemismy popírají realitu, protože vznikají ze zdeformovaného vnímání narcistických projekcí (tj. „senzitivních“). Omezení nebo zhoršení se musí stát centrem výchovy, vzdělání a pozvednutí, což se neprovádí pohádkami, které dítě s neurologickými poruchami vydávají za „pokročilou bytost z budoucnosti“ a tak dále.

Shrnutí a vysvětlení „relativismu“ (úroveň 185)

Protože je kriticky důležité porozumět tomuto pojmu, který je asi mnoha lidem neznámý, tak si zaslouží zvláštní pozornost. „Relativismus“ je všeobecný filozofický termín, který může být aplikovaný na intelektuální (epistemologické), mravní, sociální, etické a politické oblasti nebo na sémantiku a lingvistiku. Jeho aplikace, stejně jako nesprávné použití, měla široký dopad na zákony, soudnictví, vládní programy, média a veřejné mínění.

Intelektuální popud filozofie relativistické školy v první řadě pochází od skupiny francouzských intelektuálů, z nichž žádný nemá úroveň vědomí vyšší než 200. Z nelineární dynamiky víme, že tam je „citlivá závislost na počátečních podmínkách.“ Takže i dokonce nepatrná chyba, když je mnohokrát násobená („iterace“), může mít masivní negativní dopad. Chyba relativismu, ideologicky opakovaná v celých oblastech společnosti (politika, vláda, média, literatura a sociologie), může znásobit svou destruktivní schopnost dokonce v celé společnosti. Relativistický „memes“ znečistil akademický svět s vážnými následky. Omyl „relativismu“ (daný „iterací“), ničím neomezován, má potenciál srazit americkou společnost. Toto sdělení kalibruje v úrovni 490 – velmi pravdivé.

Potenciál katastrofální stinné stránky relativismu je zjevný, za prvé jeho úroveň vědomí je 185, která je pod kritickou hranicí pravdy (v úrovni 200), a za druhé, samotné základní principy relativismu.

Ty jsou:

1. Neexistuje žádná nezávislá, univerzální, ověřitelná pravda jako taková

a proto všechny předpokládané pravdy jsou pouze svévolným důsledkem definic, které jsou jen lingvistické pojmy s žádnou nezbytnou objektivní, základní realitou.

2. Jazyk je strukturalistický sociální mýtus, produkt represivních sil, jako jsou logika, politika, zákony, věda, medicína, psychiatrie, náboženství a tak dále.
3. Definice je proto jen sociální nálepka, sémantický mýtus, protože to není přirozený produkt, ale jen politická a sociální zaujatost.
4. Význam je důsledek koncepčního rámce a lingvistická, sémantická a kulturní struktura a proto odráží předpojaté mocenské postoje represivních elementů.
5. Protože struktura je viděná jako základ pociťovaných represí, tak může být eliminována procesem „dekonstrukce.“
6. Pokrok vyžaduje ničení a útok na dřívější normy, a ne vytvoření nového paradigmatu. Vyžaduje revoluci, anarchii a hanobení integrity.
7. Morálka a etika nemají žádné reálné základy a jsou proto invalidní.
8. Protože neexistují žádné univerzální nebo ověřitelné pravdy, neměly by existovat žádné sociální parametry, omezení nebo směrnice jak se chovat, které jsou represivní (například „muž“).
9. Významy, jazykové definice a historie by měly být změněné, aby souhlasily s výše uvedeným.
10. Protože neexistuje žádná absolutní pravda, neexistuje Bůh a společnost by měla být proto sekulární, ateistická, populistická, liberální a v základě anarchistická.
11. Sociální problémy vznikají kvůli pronásledování pachatelů. Proto neexistuje žádná osobní zodpovědnost.
12. Aby se zrekonstruovala společnost, je nezbytné démonizovat integritu, morálku, pravdu, logiku, úspěch a znamenitost, a vyměnit to za sofistiku, narcistické řečnictví a propagandu. Proto musí být samotná historie zrevidovaná, stejně tak jazyk, význam a hodnoty. To se provede pomocí „rekonstrukce“ tak, že zrekonstruované výklady jsou ve shodě s relativismem a podporují jeho principy.

Relativismus je nerovnováha a exces, a ne pravda, moudrost nebo uvážlivost. Mládež je také romanticky idealistická a citlivá stejně jako lehkověrná, a snadno podléhá propagandě médií a kulturních ikon. Mladí lidé jsou jako ovce, které stádově následují populární mediální figury. Nezralost je také stav hledání a proto je mládež zranitelná vůči memes, jako jsou „politicky korektní,“ „elita,“ a tak dále.

Pro pyšné, narcistické („senzitivní“) ego je zodpovědnost „nepohodlná“, stejně jako jistá fakta reality, která dopadají na sociální obraz. Tak ego, aby chránilo sebe, vítá koncept „nálepkování“ (úroveň 150) a obejde se bez nechtěných realit. Iluzí je, že prohlášením, že realita je „mýtus“ a jenom „nálepka“, realita zmizí. Problém, který tak vzniká, je, že výsledkem je zamlžení skutečných problémů, tj.

armáda se stává víc posedlá svým televizním image, než aby řešila problém. Relativismus apeluje na egoistickou mysl (podívej se na kapitolu 14), která „myslí“, ale selhává v kritériích rozumu, které vyžaduje vyšší mysl.

Třebaže kolektivní úroveň kalibrování Ameriky celkově je hodně vysoká a integrovaná v úrovni 421, asi 49 procent obyvatelstva je ještě pod úrovní integrity a pravdy v hladině 200. To představuje zranitelnost, která byla v historii zdrojem obrovských pohrom lidstva. Třebaže intelektuální, filozofický, akademický a duchovní omyl může být omluvený jako nedostatek erudice nebo inteligence, jeho nebezpečí nemůže být ignorováno, neboť jeho důsledky jsou vážné. A společnost s úrovní 421 si nemůže dovolit být zraněná hlučným elementem, který souhrnně kalibruje v úrovni 180-190 nebo dokonce ještě níže. Elitářství je regresivní a ne progresivní, a jde proti celkové evoluci vědomí.

Není pravděpodobné, že by naivní nebo nesofistikovaná mysl intuitivně odhalila základní klamy zdeformované hermeneutiky a problematické relativistické teorie poznání, které tvoří základ řečnictví populárních sociálních a politických trendů. Zastánci jsou přitahováni k dryáčnickým a pozornost budícím projevům, které vypadají jako „Ó! Jak odvážné a skvělé.“

A vážná stinná stránka lživého intelektualismu relativismu je, že to je past pro akademický svět, který si spletl intelektualismus s učeností nebo inteligencí. Sofistika nezvyšuje I. Q., jenom napodobuje, co doopravdy nepochopila. Bludné žvatlání je pouze záminka.

Výzkumem bylo objevené, že bojovné extremistické postoje mají odezvu jen u 5.0 procent obyvatelstva Spojených států. Sedmdesát pět procent Američanů se na ně dívá jako na „hloupé“ a hledající pozornost. A podobné množství U. S. občanů je vidí jako buřičské a protistátní. Dvacet procent lidí jsou nerozhodnutí nebo se o věc nezajímají a 70 procent hodnotí extrémisty jako „pomatence.“

Veřejnosti také neuniká, že hluční nepřátelé základů americké svobody a úspěchu jsou samotní multimilionáři nebo dokonce miliardáři, jejichž postoj „nenávidět Ameriku“ se zdá být přinejlepším falešný. Nejběžnější komentář je ten, že jestliže oni tolik pohrdají Amerikou, tak proč neopustí zemi? Vyšlo by najevo, že hluční kritici kapitalismu jsou osobně silně napojení na bohatství a kapitál samotný. Ve svém inauguračním projevu v roce 1953 řekl president Dwight D. Eisenhower: „Lidé, kteří staví svá privilegia nad principy, brzo ztrácejí oboje.“

Klasicky je ve vnitřní duchovní práci kouzlo pokušení nazvané „test.“ Tyto testy jsou někdy bolestivé (to own and face), ale nakonec jsou výsledky cenné. Statisticky reprezentují filozofičtí političtí extrémisté jen 5.0 procent obyvatelstva, ale, jako plačící dítě v divadle, vyrušují všechny posluchače. „Kvičením a nářkem“ (například, slavný *Time magazin*, 8/12/91) z narcismu dostanou falešné image důležitosti prostřednictvím pozornosti médií, která jsou silně ovlivněná a dokonce ovládaná stejnými elementy. Tento sklon využívat podporovanou pozici je dobře doložený a neunikl pozornosti.

Navzdory svému velkému pokroku a celkové erudici je naše společnost ještě naivní a například ještě plně nerozumí rozdíl mezi náboženstvím a spiritualitou, což je

velký problém pro samotnou ústavu Spojených států. („Náboženství“ je jasně definováno předpisy v Internal Revenue Service). Aby se zabránilo nebezpečí teokracie, byla ustanovena svoboda *pro* náboženství stejně jako osvobození *od* něj. Pouhá zmínka o jménu „Bůh“ neustanovuje „náboženství“ neboť 90 procent americké veřejnosti by to hodnotilo jako být od něj osvobozen.

Ústava říká, že Kongres nemá nastolit žádné náboženství ani zakazovat jejich praktikování. *Neříká* „odloučení církve od státu“, jak se účelově nesprávně cituje, s cílem rozšířit význam a dát ospravedlnění politickým útokům, které porušují Ústavu pokusy zakázat „jejich svobodné provádění“. Aktuálně jsou takové útoky selektivně směřované na veřejné zachovávání křesťanství. Paradoxně mají nepřátelé náboženství své kořeny v křesťanských principech, na kterých byla založená Ústava. (Úmyslná nesprávná citace „odloučení církve od státu“ připomíná truismus, že nejúčinnější lež je ta, která obsahuje malou část pravdy.) Oni také padají do stejné pasti jako teokracie, to jest donucování silou. Sekulární donucování soudním výnosem nebo historickým papežským výnosem je stejné ve formě a provedení. Zakazovat historickou praxi náboženských obřadů je v podstatě stejné jako donucování, aby se praktikovaly.

Úroveň vědomí Ústavy 710 je víc než jen „spravedlivá a vyvážená“; je to panenská a bezpříkladná kvalita, která sotva potřebuje výklad pomocí argumentů sofistiky, která kalibruje v úrovni 185.

Je také důležité poznamenat, že sekularismus kalibruje v úrovni 165, a že sekularismus Evropy je pochopitelný se zřetelem k historickému útisku teokratických monarchií a staletí církevního zneužívání. To bylo právě to, oč zakladatelé republiky Spojené státy usilovali, aby tomu předem zamezili (kalibruje jako pravda).

Na rozdíl od toho mají „volnomyšlenkáři“ dlouhou a čestnou historii, a jejich práva si zaslouží, aby byla ochráněná (podívej se na Jacoby, 2004). Je třeba si všimnout, že sekularismus a ateismus kalibrují v úrovni 165, zatímco agnosticismus kalibruje v 205 a volnomyšlenkáři v 335. To je velmi významný rozdíl. Několik signatářů Vyhlášení nezávislosti byli volnomyšlenkáři, kteří podporovali teisty, ačkoli oni sami jimi nebyli. Oni dohlédli na to, aby Američané mohli mít čokoládu i vanilku a tak svou moudrostí předešli svárům a hořkosti, tím, že ustanovili svobodu pro všechny. Integrovaní lidé jsou pravdiví osvoboditelé od totalitářství a politického extremismu.

Svoboda projevu

Centrem problému identifikace pravdy od klamu je velmi obávaný princip „svobody projevu,“ který se stal ikonou a který má nešťastně přemístěnou pravdu jako ideál. Svoboda projevu je dvousečný meč, jehož užitečnost, stejně jako u dynamitu, je určená záměrem. Může vést k záchraně a pokroku, nebo při zlé vůli k ničení.

Významná kalibrování

Svoboda projevu podle „The Bill of Rights“ (Účet práv, zákon parlamentu Anglie z roku 1689) 265	Svoboda projevu v „tradiční Americe“ 265
Diplomatická řeč 375	Rozeznání 375
Diskuze 380	Jasnost 390
Porozumět 400	Interpret 400
Ohodnotit 390	Konstruktivní kritika 210
Wall Street Journal 440	Správcovství 415
Svědecká výpověď U.S. vládních úřed. při slyšení 9/11 255	Rétorika 200

Kontrastující kalibrování

Svoboda projevu v současnosti v U. S. 190	Svoboda vyjadřování v U.S. 190
Fordham Univ. kurs novinářství (2004) „Jak myslet kriticky“ 190	Chicago Tribune úvodník, 4/11/04 185
Úvodníky 10 největších U.S. novin 190	Kritičnost 120
Sporný 185	Proselyzing (obracení na víru) 180
Přehánění 160	Hypotetický příklad 120
Zmatek (mlžení) 120	Protagonista 190
Labeling (nálepkování) 150	Radikalismus 120
Hlučné politické nenávistné řeči prominentních starších politiků	145
Kritici svědectví úředníků U.S. vlády týkající se „9/11“	170
Politická karikatura vysmívající se Tillmanově loajalitě a smrti (americký fotbalista a voják, padl v Afgánistánu v r. 2004) 100	
Pedanterie 190	Do-Gooderism 190
Sociální „dětský pláč“ 180	Urážlivá řeč 165

Zatímco průměrný Američan naivně předpokládá, že „svoboda projevu“ je záštita občanských svobod, opak je právě tak pravdou a je to také nejvážnější hrozba pro svobodu (například Adolf Hitler prohlásil, že účelem Třetí říše bylo „udělat svět lepším“. Karl Marx vyzval lid, aby „odhodili své okovy“, atd.) „Svoboda projevu“ nezachraňuje svobodu, ale účel, pro který je využitá, jako například dvousečný meč. Může být sice baštou svobody, ale také může být kluzkým svahem nonintegrity a pohromy, které vzniknou z klamu. Všimněte si, že moudrost kalibruje

mnohem výše než svoboda projevu.

Naivní názor integrovaných lidí je, že veřejné osobnosti, celebrity, a úředníci ve vysokých úřadech by docela úmyslně nezkřivili pravdu. „Ó!, jistě,“ říkají, „to se dá očekávat, že oni budou příznivě -trochu stínit-, ale nebudou vědomě klamat veřejnost.“ Stinná stránka bláhové víry je, že je bolestivé překonat popření. Je to rozčarování, které vytváří hněv, který je také nepříjemný integrovaným lidem. Je to pýcha, která lidem předem zabrání, aby si uvědomili, že byli podvedeni. Celé populace raději následují extrémního egocentrického šílence, který je vede na smrt, než by připustili, že se mýlili. To je stinná stránka slepé víry.

Že je demokracie zranitelná, protože ji odmítne neintegrováná část společnosti, uvedl již Sokrates v roce 350 před naším letopočtem. Z toho důvodu podporoval oligarchii, ve které stanovili pravidla nejvíce bystří a moudří lidé, jinak by sobecké řečnictví nakonec převládlo a oslabilo republiku a postupně ji přivedlo k pádu. Ve čtvrtém století před naším letopočtem vedla samolibost a sebeklam bohatých, svobodných Atéňanů k jejich porážce od Phillipa II Makedonského. Svoboda projevu byla cesta ke svobodě, ale také k zotročení a smrti.

Zatímco upřímnost může být přesvědčivá, může být také omylem. Vášnivost ve víře není znamením pravdivosti, protože to často je v první řadě emoční nerovnováha v postojích. Na rovnováhu často víc ukazuje skromnost ve víře. Dokud výzkumem vědomí nebylo objeveno, jak odlišit pravdu od klamu, byl průměrný člověk vydaný na milost a nemilost běžným systémům víry, vlivu memes, propagandě a přesvědčivosti spisu *Popular Extraordinary Delusions and the Madness of Crowds (Populární mimořádné bludy a šílenství davu, (Mackey, 1841, 1980))*. V minulosti se mnoho lidí drželo výroku „být ostražitý pro pravdu“, protože neměli žádné prostředky, jak ji zjistit, v jakém stupni nebo v jaké souvislosti. Jak je zřejmé v dnešním světě, pravda je často docela nevíтанá.

Pronikavost neintegrity v dnešní společnosti je značně produktem vlivu médií, která mají tendenci posluhovat sporným elementům ve společnosti pro jejich titulkovou hodnotu a protože přitahují pozornost. V tradiční Americe například noviny The New York Times publikovaly jen „zprávy, které byly vhodné pro tisk“, aby se odlišily od méně integrovaného senzacechtivého bulváru. Uvážení bylo prováděné zpravodaji a vysílanými médii tak, že rozhlasové vlny nebyly zaplavené provokativním nebo chlípným materiálem. Programování pro děti nebylo sexuální, protože sexuální výchova byla považována za sféru rodičů a školní biologie.

S progresivním snížením přijatelných norem slušnosti ve jménu úplné svobody média zastávají stanovisko, že je „dovoleno všechno“ a stále stlačují hranici důvěryhodnosti a tolerance. Další extrém je cenzura; je problém, jak vyjádřit svobodu a ještě udržovat zodpovědný a citlivý způsob projevu.

Zatímco výše uvedené je zřejmé a do očí bijící, vážnější je vliv úvodníků a současný trend kritiky upřednostňovat negativní komentáře, aby ukázalo, že jsou *obeznámení* a elitou, a pozitivní komentář vydávat za naivní a ne „cool“. Takže pozitivní komentáře o zemi nebo jejich lídrech jsou ve skutečnosti nevíтанé. Média jsou přehnaně negativní a rozhlašují sváry a konflikty, potravu pro uměle

nafouknuté polemiky (například přední strana novin The New York Times opakuje incident v Abu – Ghraib pětačtyřicetkrát, a hloupý fejtonista v úvodníku píše, jak moc oni nenávidí křesťanství, a komentáře ke smrti prezidenta Regana jsou „on neudělal nic moc proti AIDS v Africe“), nechutné útoky na Tillmanovu smrt, na návštěvu prezidenta Bushe u vojáků ve válce, a tak dále Všechno výše uvedené kalibruje v úrovni 170-180, která ukazuje vážnou míru zaujatosti, překroucení a catering k politickému okraji.

Lidé naivně věří, že První dodatek nemíní žádná omezení, důsledky nebo odpovědnost. Ten jen uvádí, že do „vlády“ nelze zasahovat, ale jiní, jako jsou zaměstnavatelé, atd., tak zabezpečení nejsou. Zaměstnanci dostanou legálně vyhazov pro nemoudré nebo nemístné řeči, jak nedávno objevili „blogeři“, když ztratili svá pracovní místa (Jesdanun, 2005).

Sociální narcismus (úroveň 180)

Sociální narcismus jako nový, údajně „progresivní“ přijatelný standard chování má za následek sociální překroucení, s hlavními negativními důsledky pro samotnou společnost. Přebujelá přehnaná ješitnost má za následek „senzitivitu“, kterou je osobní zodpovědnost promítána v paranoidním stylu do kulturních diskurzů. Je třeba si všimnout, že „provinilec“ je zobrazený jako pachatel, od něhož je vymáhána omluva a je rozhořčeně vynucováno sebe ospravedlnění a deklarace stavu oběti. Dále se přidává k sociálnímu zkreslení, že hypotetický pachatel může být přeškolený, aby cítil vinu a chápal se jako *příčina* a tak si potupně uvědomil své provinění. Tak je předpokládán pachatel nyní ve skutečnosti oběť mravního vydírání a vyděračství.

„Diagnózy narcistické poruchy osobnosti“, jak je klasifikuje Americká psychiatrická asociace, jsou považované za stavy, které potřebují léčbu od trvalého infantilismu, spojené se špatnými mezilidskými vztahy a konflikty.

Jak poukazoval George Will (leden 2005), narcistická krize se může projevit jako hysterie, s průvodními fyziologickými poruchami a emocionální nerovnováhou, excesy a zhoršeným úsudkem. Jak bude dále uvedeno, rozhořčení vzniklé na školní půdě je nyní sociálním průmyslem, který obrací na víru imaginární zaujatost a „operetní reakce na imaginární maličkosti.“ Široce ohlášený incident byl spuštěn poznámkou prezidenta Harvardské univerzity, který řekl, že biologie ovlivňuje některé aspekty lidské způsobilosti a osud. Tato myšlenka byla pro posluchače tak rušivá, že musela být ihned kontaktována hlavní veřejná média s jejich bédováním.

Zatímco povrchnost takového příběhu je tragikomická, následek pro společnost je dost škodlivý, protože soudnictví potvrzuje překroucenou victimologii jako realitu. Ve společnosti, kde kdokoliv může být lehkovážně z rozmaru označen za viníka a pachatele, není nikdo v bezpečí a každý člověk žije v riziku, bez ochrany logiky, rozumu a rovnováhy tradičních právních norem. Tak se viktimologie prakticky stala sociální raketou s vynucenými výhodami pro uměle přehnaný přebujelý egoismus z pocitu důležitosti.

Na rozdíl od železných pilin, které nemohou ovlivnit svůj pohyb v

magnetickém poli, lidský duch má možnost volby a jeho vlastní ruka (duchovní vůle) určuje jeho osud. S pochopením povahy vývoje vědomí musíme pocítit odpuštění a soucit s lidským utrpením a mukami, které jsou důsledkem neznalosti a naivity.

Následující část: [Kapitola 13. pravda: Cesta k svobodě](#)